

land $\frac{1}{8}$ pSt., i Nederlandene 1 pro mille mod Forslagets $\frac{2}{3}$ pSt.). Derimod vil man — og Exemplet fra England synes i højeste Grad at vise i samme Retning — ved at udstrække Stempelpligten, saaledes som det foreliggende Lovforslag gjør, langt udover, hvad der noget andet Sted er eller har været kjendt, skæb uovervindelige Vanskeligheder for Lovens Overholdelse. Jeg behøver ikke at paavise de utalrige Maader, hvorpaa dette Paalæg uden synderlig Fare for Vedkommende vil kunne omgaaes eller lades uopfyldt. Det bedste Bevis herfor ligger i den Omstændighed, at Udvalgets Flertal ikke har turdet blive staaende ved det forelagte Lovudkastets Bestemmelser, men er gaaet langt videre i saa Henseende. Men naar Flertallet tror derigjennem at have opstillet en virkelig Betyrrelse, kan jeg saa langt fra være enig deri, at det tværtimod er min Overbevisning, at den foreslaaede Kontrol paa den ene Side hverken kan eller vil føre til Maalet, medens den paa den anden Side vil være tilstrækkelig til at lægge et besværligt Baand paa Omsætningen og til at udøve den demoraliserende Virkning, som altid er Følgen af bestaaende Loves planmæssige Omgaaen og Overtrædelse.

Flertallet foreslaar Ansvar for udstrakt fra Ihændehaveren til Sælgeren og Enhver, der forhandler et saadant Papir og til den Ende faar det i Hænde, og saavidt jeg skjønner, endog saaledes, at enhver af disse Personer for sig skal betale den fastsatte Bøde. Heri vil dog efter min Mening ikke ligge synderlig Garanti, alene af den Grund, at det som oftest vil være meget vanskeligt og i alt Fald let kan umuliggøres at føre Beviset for de forhandlede eller solgte Papiers Identitet med de ustemplede Effekter, hvorom der er Spørgsmaal.

Endvidere foreslaar Flertallet, at Interimsbeviser skulle stemples paa samme Maade som de egentlige Pengeeffekter. Ved første Diekast synes dette ganske vist meget naturligt fra Lovforslagets Standpunkt, men jeg ser dog ikke rettere, end at man enten maa opgive enhver Kontrol paa dette Omraade eller nødes til at fastsætte end yderligere Kontrolbestemmelser, der vilde være aldeles utaaelige for Omsætnings-

forholdene. Disse Beviser høre jo ikke samme Numer som de senere udstedte Papiere; der kan gaa Aaringer hen, inden de indløses, i hvilken Tid de kunne gaa imellem en Mængde forskjellige Hænder, og endelig vil vedkommende Pengeeffekt ikke kunne faa udleveret, medmindre Interimsbeviserne tilbageendes. Men hvorledes vil man under disse Omstændigheder kunne kontrollere, at det Afdrag for stemplede Interimsbeviser, der forlanges ved den paagældende Pengeeffekts Stempling, ogsaa virkelig bør afdrages? Man kan ikke møde i Ministeriet med Interimsbeviser og tilsvarende Papiere paa een Gang; man kan ikke af den fremmede Stat eller Institut fordre nogen Attest eller Deslige, og man vil neppe fastslaa, at Ministeriet skal holde Bog over stemplede Interimsbeviser og deres Gier med Forpligtelse for disse til at lade enhver ny Omsætning indregistrere. Kort sagt, der møder her en Række Vanskeligheder, som jeg ikke tror paa nogen fornuftig Maade lader sig fjerne.

For at komme over den store Hindring for Kontrollen, der ligger i Umuligheden af at kunne i de fleste Tilfælde konstatere det Tidspunkt, da Pengeeffekterne ere indkomne her i Landet, foreslaar Flertallet, at den, der paaberaaber sig, at der ikke er hengaaet 6 Uger efter, at et anholdt ustemplet Dokument er indkommet her i Landet, maa godtgjøre dette eller dog oplyse Omstændigheder, der gjøre det antageligt, med andre Ord, at den, der sigtes for en Lovovertrædelse, skal bevise eller dog gjøre sandsynligt, at han ikke har begaaet den. Denne Bestemmelse forekommer mig i høj Grad forkastelig; efter mit Kjendskab til disse Forhold er den ikke alene uforenelig med vore gjældende kriminelle Grundsatninger, men vil ogsaa stride imod Befolkningens almindelige Retsfølelse. Hvilke Vanskeligheder, Ubilligheder og ligefremme Uretfærdigheder dette Princip Anvendelse vil kunne føre til, s. Ex. hvor Obligationerne anholdes i et Dødsbo, ligger nær for Haanden.

Som det af Finansministeren blev bemærket ved Sagens første Behandling, ville Boer netop være de Steder, hvor Kontrollen praktisk vil komme til størst Anvendelse, det vil da sige; de Boer, som ikke overtages af de myndige Arvinger. Naar imidlertid Flertallet udstrækker